

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **N. B. B.,** zastoupeného Mgr. Ing. Pavlem Lvem, advokátem se sídlem ve Valašském Meziříčí, Poláškova 2, za účasti **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem v Praze 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2003, č. j. 28 Ca 436/2002 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Napadeným usnesením byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie (dále jen Policie), ze dne 6. 5. 2002, č. j. SCPP-747/216-C-2002, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství cizinecké a pohraniční policie Ostrava, Oddělení cizinecké policie Přerov, ze dne 22. 1. 2002, č. j. SCPP-46/OV-VII-2002, o neprodloužení doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, a původní rozhodnutí bylo potvrzeno. Policie svoje rozhodnutí odůvodnila tím, že stěžovatele nelze považovat za cizince trestně zachovalého dle ust. § 174 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen zákon o pobytu cizinců).

Městský soud v Praze dospěl v předmětném usnesení k závěru, že pod pojem rozhodnutí o neudělení víza je třeba zahrnout jak rozhodnutí, jimiž se zamítne žádost

o udělení víza, tak i rozhodnutí, jimiž se zamítne žádost o prodloužení víza, a proto jsou splněny podmínky pro vyloučení napadeného rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů z přezkoumání soudem dle ustanovení § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle kterého jsou z přezkoumání soudem vyloučena rozhodnutí o neudělení víza. Městský soud shledal tento závěr v souladu s článkem 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina), stejně tak jako s mezinárodními závazky České republiky v oblasti lidských práv a svobod. Ze všech shora uvedených důvodů žalobu odmítl podle § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), jako nepřípustnou.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že nelze slučovat do pojmu rozhodnutí jak rozhodnutí o udělení víz, tak i rozhodnutí o prodloužení víz, neboť pojmy udělení víza a prodloužení víza jsou odlišné. Domnívá se, že postupem Městského soudu v Praze byla porušena jeho práva, zejména právo na soudní ochranu uvedené v čl. 36 Listiny. Dále uvádí, že jeho odsouzení za trestný čin menší společenské nebezpečnosti by s ohledem na hrozící represi nemělo mít vliv na udělení víza. Navrhuje proto zrušení napadeného usnesení a vrácení věci soudu k dalšímu řízení. Současně žádá soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Policie ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že s přihlédnutím k okolnosti, že v kasační stížnosti nejsou uvedeny žádné nové skutečnosti, odkazuje plně na své rozhodnutí a stanovisko k žalobě.

Podle § 33 odst. 1, věty první, zákona o pobytu cizinců, ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí, dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů policie opakovaně prodlouží o 365 dnů za podmínky, že trvá stejný účel, pro který bylo vízum uděleno.

Podle § 51 odst. 2 uvedeného zákona na udělení víza není právní nárok.

Podle § 171 písm. a) citovaného zákona z přezkoumání soudem jsou vyloučena rozhodnutí o neudělení víza.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelova námitka se týká pojmů udělení víza a prodloužení víza, které jsou dle jeho názoru odlišné. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že při posouzení této otázky je nutno interpretovat ustanovení § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž je nutno ho vnímat z pohledu poměrně složité vnitřní systematiky zákona o pobytu cizinců jako celku, respektive systematiky hlavy III. části prvé tohoto zákona. Tato hlava se člení na pět dílů, přičemž interpretované ustanovení je součástí dílu čtvrtého. Systematicky se ovšem na toto ustanovení vztahují i normy obsažené v dílu pátém, který je označen jako „Společná ustanovení k vízům“, přičemž tato společná ustanovení mají obecnou povahu vůči všem čtyřem dílům předchozím, a to právě díky označení za společná ustanovení a díky umístění na konec hlavy III., což odpovídá běžné legislativní technice umisťování společných ustanovení na konec zákona nebo pouze té části zákona, k níž se mají vztahovat.

Z tohoto důvodu je zřejmé, že mezi rozhodnutím o udělení víza a rozhodnutím o prodloužení doby platnosti víza existuje podobnost, když druhé z nich je nutno chápat jako podtyp prvního, tedy jako udělení pro nové období. Této podobnosti obou režimů přesvědčivě

nasvědčuje například i ustanovení § 60 odst. 6 cit. zákona, které stanoví pro nevyhovění žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum obdobné podmínky jako pro nevyhovění žádosti o vízum. Není tedy důvodu nevztáhnout na obě ustanovení § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců a vyloučit tato rozhodnutí, tedy jak rozhodnutí o udělení víza, tak i rozhodnutí o prodloužení doby platnosti víza, ze soudního přezkumu, jak to učinil Městský soud v Praze v napadeném usnesení. Neobstál by přitom argument o zúžení rozsahu lidských práv, když ze shora uvedeného vyplývá, že předmětné rozhodování vůbec nezasahuje do práv chráněných Listinou. Napadené rozhodnutí městského soudu, stejně jako rozhodnutí správních orgánů, je tak nutno považovat za ústavně konformní, neboť i přes fakt, že se na stěžovatele vztahuje čl. 36 Listiny, nebyl tento kritizovaným odmítnutím žaloby nijak porušen, protože předmětná žaloba byla soudem řádně projednána a skutečnost, že byla odmítnuta, není dána tím, že by stěžovateli bylo jako cizinci upíráno právo na spravedlnost v čl. 36 Listiny obsažené, ale tím, že jako cizinec nedisponuje právem, jehož se v žalobě samé dovolává, tedy právem na setrvání na území České republiky. Takové právo je dáno pouze občanům České republiky, a to článkem 14 odst. 4 Listiny, zatímco odst. 2 téhož článku, který se na stěžovatele jako cizince vztahuje, zakládá pouze jeho právo svobodně území České republiky opustit, v čemž mu však veřejná moc napadeným rozhodnutím nijak nebrání.

K další námitce stěžovatele týkající se hodnocení jeho trestného činu se Nejvyšší správní soud nevyjadřuje, a to s ohledem na okolnost, že se jedná o námitku, kterou měl stěžovatel uplatnit již před správním orgánem.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Pokud jde o návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud má za to, že vydáním rozhodnutí ve věci odpadl k vydání takového rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Policie nárok na náhradu nákladů řízení nevznesla, proto jí ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu